

Så stod han nede på gaden med en fornemmelse af, at det kløede over hele kroppen. Klokken var halv fire, og han var ikke fri for at være lidt ærgerlig. Det havde unægtelig været rart at kunne ringe ind til røveriafdelingen og meddele, at han havde manden. Nu anede han faktisk ikke, hvor han skulle begynde eller ende. Skulle han gå hjem og tage sig et par timer mere på øjet, inden han skulle møde?

Han tog hen på Stationen. Dels ville han ikke vække Alice og børnene, og dels var han bagud med indtil flere rapporter, så han kunne lige så godt udnytte tiden.

Han stak hovedet ind på vagthavendes kontor, så de ikke skulle undre sig, når de hørte nogen gå rundt ovenpå.

– Åh, Bjørner!

Der gik noget så usædvanligt som et lettelsens smil over politiassistent Ulrichsens ansigt.

– De kan køre motorcyklen, ikke sandt?

– Joh ...

Ulrichsen hev en skuffe ud og rakte ham startnøglen.

– Af sted! sagde han. – De skal hente politikommissæren hjemme hos ham selv. Det kan ikke gå hurtigt nok.

Bjørner fik trukket Nimbussen ud, og det tog ham ikke fem minutter at køre ind til stationslederens adresse på Grønningen. Faktisk trådte politikommissæren, mand og mand imellem bedre kendt som C.C. eller Det Høje C, ud ad gadedøren, netop som Bjørner standsede foran den.

– Nå, er det Dem!

C. C. gik bag om cyklen og besteg bagsædet. Det ville ikke engang have været forsøget værd at prøve at stoppe hans lange ben ned i sidevognen.

– Vi skal til Dagmarhus!

Det gav et lille jag i Bjørner. Så sent som i februar havde C.C. og seks af Stationens betjente haft et flere dages ufrivilligt ophold i den tyske administrations hovedsæde. Hvad nu?

Bjørner kørte ad de tomme gader, og med politikommissæren i fuld uniform og rigeligt med guld på kasketten ville de næppe få vrøvl med eventuelle tyske patruljer. Ind ad Store Kongensgade og ned gennem Strøget. Varmen lå i gaderne fra de forgående dage, og Nimbussens oversiddende ventiler spandt som en drøm.

Så var de på Rådhuspladsen, og derovre i hjørnet lå Dagmarhus, byens mest moderne kontorhus, forklædt som et ørkenfort bag en overflod af rafter, spanske ryttere, pigtråd og maskingeværreder. Dertil fire store, men lidet arkitektoniske antiluftskystårne på taget.

– Kør helt op til, råbte C.C. ind i øret på Bjørner og forklarede ham kort om deres ærinde. – Gå med ind. De kan godt gøre det ud for en adjutant.

Bjørner nikkede. Ordren var opfattet. Han svingede om ad Vestre Boulevard og standsede ved den stærkt bevogtede sluse i pigtrådsvirvaret.

– Kom så, sagde C.C. – Fart på.

Med smældende hæle og en hånd til kasketten marcherede han tæt fulgt af Bjørner forbi de martialske vagtposter, der slog hælene sammen og så lige ud.

– Hauptmann Hansen! snerrede han i forbifarten.

Ved indgangen gjorde vagten honnør, og C.C.'s sko smældede mod marmorgulvet lige hen til den stramt uniformerede SS-Sturmscharführer ved skrivebordet midt i vestibulen.

– Policzimajor Nielsen, dänische Polizei, præsenterede C.C. sig med en stemme, der ville have fået enhver på Station 7 til at ryste i bukserne. – Ich soll mit dem Hauptmann Hansen sofort sprechen.

– Und Sie?

Der Sturmscharführer så køldt på Bjørner.

– Der Adjutant des Majors, kom det prompte fra Bjørner, og da der Sturmscharführer rynkede brynene en anelse, fort-